

המוצא תפילין

פרק עשירי עירובין

צו.

[א] [בסוכה לג: ויש...]
 [ב] מנחת דף לה:
 [ג] וינחמו כהן קר:
 כתיבת מג: כי"מ קור:
 סנדלרין קמ"ט ע"י
 חסי לקמן ק"ג ד"ה
 ולא, ה' [נכונה ו]'
 [ו] [שם דף קכ"ט א:]
 [ז] [נושע חו"ס' כתיבת ו:
 ד"ה אלו ו]'
 [ח] [ו]'
 חו"ס' מנחת לה: ד"ה
 ווייתן וע' שפי' כש"י
 ...הכלה והסתיק.]

אחד חדשות. שאין אלס טורח: והשתא דתני אבוב דשמואל.
 דהאי חדשות כשס זבן רצועות ואינין מקושרות ענין קשר של
 תפילין העשוי כמנין אומיות וכן הוא קצוע תמיד אלמלא טעמא משום
 קשר הוא דקשירה אכז מלאכה ואסור לקשור בצצת קשר של קיימא:
 דביע לא שרה. לטעמא דחדשות
 לזו משום ספק קיימא הוא ל': ר'
 יהודה ל'שעמיה. צפיק אלו קשרים
 (שג"מ דף ק"ג). חבל דלי שנספק
 כורך עליו פונדל או פסיקא וצלנד
 שלא יענצו אלמלא טעמא משום
 דקשירה הוא ויציצין עליה משום
 אכז מלאכה: הא לאי הכי עניב.
 צממיה: ה"לכה למשה מסיני. היאך
 הוא עשוי שדומה לל"ת וצממיתתן
 עשוי כמנין ש"ץ ורצועה קטנה
 קצועה זבן ורלשה כפוף ודומה
 לוי"ד הרי שדי: וגיוייהו. אומי
 היכר האומיות: ל'בר. למון שאינס
 כלפי תפילין צין צממים אלל כנגד
 מלכות העין לפי שנאמר זבן ורלו
 וגו' ומיל' ר"י ר"א הגדול אומר אלו
 תפילין של רלש: ה'הזקה תפ"ין.
 הרכה יחד ולתזור למוכר' ולוקמן
 מניי שאינו מומחה: בודק שתיים של'

הנהרות הב"ה

[א] תוב' ד"ה אמי וכו'
 נשעה שמנין כמו שהיה
 אומי: (ב) ד"ה קשר
 וכו' אלל שזבן כשהיה
 טהורה נלנד למאי
 הלכתא תפילין
 [תפילין] בהדיא כתיב
 בה למען תהיה מוחה
 ענין מן המומה ענין
 וקאמר אלל לעורין
 ופירק הפלג' ש"ץ]

הנהרות מהר"ב

רנשבורג
 יד ואחת של ראש. וכיון דהחזיק
 צלש הוה מומחה ולוקמ השאר צלל
 דייקה: מה נפשך. מאי דעתך אי
 קיס לך דגברל דמוזן תפילין טונא
 מחד גברל זבין להו והאי מוכר נמי
 מחד גברל קנינו: א'בדוק שלש בשל
 יד או שלש בשל ראש. ומסגי ליה
 משאוי ור"מ דמי
 חדשות משום דליל
 דמור לקושר צממית
 קשר שאינו של קיימא
 בקשר מרופס עביל
 ה'רעוב' ועי' דף
 סקודס חמו"ס ד"ס וכו'
 אלס טורה וכו' הי"ק:]

ליקוטי רש"י

קשר של רצועות על ראשו
 ששים הרצועות על ראשו
 [נענין] שיהא לל"ת כדי
 שיהא שדי נראה עליון
 דש"ץ נראה נקמט בית
 מילונה שפול הקוף ענין
 ש"ץ ורל"ת נראה כקשר
 וי"ד נראה חלומו של די
 כמין רצועה קטנה ורלשה
 כפוף מעט כמין וי"ד.
 וגיוייהו ל'בר. שסה יוא
 נראה מנחון לשון אחר
 ויייתן על רצועה שסן
 חלוקות מל די ונשעות
 שפורות והוא ווייתן [לג']
 ורלשה לנד מ'מלמית
 אלוהיפאל ליה רצועה
 דתפילין [ואל'] ולא סגי
 לה מר ווייתן לנד הכי
 אמרין לעיל מנפנים מל
 גגוי' [ליה] ודצי אחר
 איכא זמנין דמתהפכי
 אלמלא כ"ג אי מתהפכי
 שנספק לז הרצועה
 הפתחון למעלה ורלשה
 [נמנת לה:]

הנהרות וציונים

[א] בכתי' ליהא "בר
 רב יצחק". וכן לפנינו
 ברש"י. וכן מוקמ
 בהנהרות מאלפ"ס ישן.
 דבור' [בגמ' וברש"י]
 דתני רב שמואל בר רב
 יצחק. וכ"ה בראש
 ובגמתי' וכן בגי'ת
 ההדי'. ונחטה הדפוס
 משורב דאי כוונתו על
 ר' יצחק הו"ל"ל "והשתא
 דתני ר' יצחק אבוב
 דשמואל בר"י דחו דהיה
 נקרא רב שמואל אל'
 שמואל (דק"ס) [ג]
 דק"ס אור ר' ראוה ש: [ה] בסכנת גרי"ם (דפוי' לפני הצענזור), וכן לקמן ע"ב: [ו] הרבה יחד לחזור ולמוחק (דפוי'): [ז] כתי' כו"ב: [ח] [שיך במשנה דלעיל צה ע"א] (גלילין):

אמר רב חסדא זאת אומרת עניבה פסולת בתפילין. תימנה וכו'
 לא ידע רב חסדא לר"י עניבה קשירה מעלייתא היא
 דקקאמר רצי וי"ל דיתסא ליה לאוקמי מנתי' דלוקרת צחדשות
 כרצון דר"י דלמרי לזו קשירה הוא אי נמי דקסבר אפילו לר"י שריא
 עניבה דסתמול דעמיה להמיר
 ולעשות קשר גמור צחול כדפירשמי
 לעיל: **אביי** אמר ר"י ל'פעמיה
 בו. ורצי מלירי דשרי צחדשות
 קסבר דלזו קשירה היא ותימנה
 דעמיא היא גריס אלו קשרים' אלס
 עניבה לר"מ קשירה היא אלס לאו
 וקאי צמיקו ואומר ר"י דהתס
 דצמיהדק והכא צלל מיהדק וקמ'
 נראה דהלכה כר"י דעניבה קשירה
 היא מדמסיק רצי דרצי יהודה
 לטעמיה וסתס ממתינין אתיס כרצי
 יהודה מיהו מדפרין סתמול דלמלודל
 צפישעות וליעניבה מיענב משמע
 דלזן הלכה כר' יהודה ומכאן אר"ת
 דלזן לרזין צלל יוס להמיר קשר
 תפילין וצחור ולקשור צעה שמנין
 (ג) כגון שהיה אומר רצינו אליהו דל"כ
 חדשות אמאי אסר הלכ' משום
 קשירה הא לא הוי קשר של קיימא
 ומנ' שהציא רצינו אליהו רלשה
 מלמ' צסוף הקומץ רצה (נמנות)
 דף לה: תפילין מלימתי מצנך
 עלינן משעת הנחה עד שעת קשירה
 לאו היינו קשירה ממש אלל קשירה
 דהתס היינו הידוק כמו שליל קשורה
 צולנד (מה דף ט:.) וכן קשורה צו
 כלל' (ע"א דף ט:):

קשר של תפילין הל"מ. פי'
 צקוטרס ה'ה"מ היאך
 הוא עשוי שדומה לל"ת וצממיתתו
 עשוי כמנין ש"ץ ורצועה קצועה צה
 ורלשה כפוף ודומה לוי"ד הרי שדי
 ואין נראה לר"י דלזן הל"מ אלל
 מדליקין (שג"מ דף כח:) דקאמר אלל
 הא דתני רב יוסף לא הוכשרו
 למלכת שמים אלל עור צהמה
 עהורה צלנד (ב) מלמען תהיה חורת
 ה' צפין מן המומה צפין למאי
 הלכתא וקאמר לשי"ץ והאמר רצי
 ש"ץ של תפילין הל"מ ומשני אלל
 לרצועהיה וקל פריך מד' וי"ד
 משמע דלזן דקושה אלל שעי"ן צלנד
 והוא דיוקא הלכה ולא מלניו צמוס
 מקוס שיהא הקשר קרוי ד':
וגייהו ל'בר. פי' ר"י דל'קשר
 קאי כמו שפי' צערוך נוי
 הקשר יפנה לנד חוץ אומי לז שגראה
 ענין ד' ולהכי מייתי לה הכא':
הלוקח תפילין ממי שאינו
 מומחה וכו'. תימנה
 דצפרק הסכלת (נמנות דף מנ:)
 תניא תפילין יש להן דייקה ואין
 ייקחין אלל מן המומחה ואין לומר
 דצלל דייקה קאמר דלזן ייקחין אלל
 מן המומחה דהא קמני סיפא ספרים
 ומוזות יש להן דייקה ויקחין מכל אלס ואור"י דהתס לכתחלה קאמר
 דלזן ייקחין אלל מן המומחה שלא יצטרך לקרוע כל התפר ולצדקן ואיכא
 ציון תפילין ואיכא נמי למיתה שמה יתעצל לטרוח לצדקן ויסמוך להנין
 צלל דייקה ללוך שעה והכא איירי דיעבד שצבר לקח או כגון שאינו מואל
 מומחה לקנות מננו: **מצאן** צבתים או בריכות מחשיך ע"הו.
 מימיה צחדשות נמי דלי אפשר לקשור אמאי לא יצטרך להחשיך עליהן
 עשו תקנה אפילו כשהן מרובין ואין כלות קודם שקיעת התמה:
 רצי

יד ואחת של ראש. וכיון דהחזיק
 צלש הוה מומחה ולוקמ השאר צלל
 דייקה: מה נפשך. מאי דעתך אי
 קיס לך דגברל דמוזן תפילין טונא
 מחד גברל זבין להו והאי מוכר נמי
 מחד גברל קנינו: א'בדוק שלש בשל
 יד או שלש בשל ראש. ומסגי ליה
 משאוי ור"מ דמי
 חדשות משום דליל
 דמור לקושר צממית
 קשר שאינו של קיימא
 בקשר מרופס עביל
 ה'רעוב' ועי' דף
 סקודס חמו"ס ד"ס וכו'
 אלס טורה וכו' הי"ק:]
 קשר של רצועות על ראשו
 ששים הרצועות על ראשו
 [נענין] שיהא לל"ת כדי
 שיהא שדי נראה עליון
 דש"ץ נראה נקמט בית
 מילונה שפול הקוף ענין
 ש"ץ ורל"ת נראה כקשר
 וי"ד נראה חלומו של די
 כמין רצועה קטנה ורלשה
 כפוף מעט כמין וי"ד.
 וגיוייהו ל'בר. שסה יוא
 נראה מנחון לשון אחר
 ויייתן על רצועה שסן
 חלוקות מל די ונשעות
 שפורות והוא ווייתן [לג']
 ורלשה לנד מ'מלמית
 אלוהיפאל ליה רצועה
 דתפילין [ואל'] ולא סגי
 לה מר ווייתן לנד הכי
 אמרין לעיל מנפנים מל
 גגוי' [ליה] ודצי אחר
 איכא זמנין דמתהפכי
 אלמלא כ"ג אי מתהפכי
 שנספק לז הרצועה
 הפתחון למעלה ורלשה
 [נמנת לה:]
 בכתי' ליהא "בר
 רב יצחק". וכן לפנינו
 ברש"י. וכן מוקמ
 בהנהרות מאלפ"ס ישן.
 דבור' [בגמ' וברש"י]
 דתני רב שמואל בר רב
 יצחק. וכ"ה בראש
 ובגמתי' וכן בגי'ת
 ההדי'. ונחטה הדפוס
 משורב דאי כוונתו על
 ר' יצחק הו"ל"ל "והשתא
 דתני ר' יצחק אבוב
 דשמואל בר"י דחו דהיה
 נקרא רב שמואל אל'
 שמואל (דק"ס) [ג]
 דק"ס אור ר' ראוה ש: [ה] בסכנת גרי"ם (דפוי' לפני הצענזור), וכן לקמן ע"ב: [ו] הרבה יחד לחזור ולמוחק (דפוי'): [ז] כתי' כו"ב: [ח] [שיך במשנה דלעיל צה ע"א] (גלילין):

ג' א מ"י פ"י"ג מהלכות
 שם הל' כ' סגמ לאין
 קס' עו"ש"ע א"ח ס' ע"ג
 סעף מנ:
 יד ב מ"י פ"י"ג מהלכות
 תפילין הלכ' י' סגמ
 ענין כז עו"ש"ע א"ח ס'
 לו סעף ט'
 ג' ב' ד מ"י פ"י"ג מהל'
 שם הלכ' כ' סגמ לאין
 ענין כז עו"ש"ע א"ח ס'
 סעף מנ:

רבינו חננאל

אמר משמיה דרב קשר
 של תפילין הל"מ אמר
 רב חננאל ויהיה לבר (ואי)
 איכא למימר דעיניו להו
 ענין קשירה דיהו אמר
 רב חסדא זאת אומרת
 עניבה פסולה בתפילין.
 אמר רב חסדא הלוקח
 תפילין כו' ואוקימנא
 בדוכין מחד גברא ובעין
 ער (דמנח"ל [דמתמין])
 בשל יד ובשל ראש והא
 דתני רב כהנא בתפילין
 בודק שתיים בשל ראש
 ואוקימנא לר' דאמר בתר
 זמני הוי חזקה. ומודה
 ר' בצממית דמתיר
 תלמא זבין הלכ' צריך
 לבדוק בכל צבת שתיים
 כדקמיני סיפא וכן צבת
 שני וכן צבת שליש ואפי'
 רביעי ואפילו חמישי ודנ'
 שרין והאי דקתני שליש
 לאפוקי מרבי חזקה
 ואפילו רביעי ואפילו
 חמישי צבת דגיניהו.
 ומציא הנהו או
 כריכות. אמר רב יהודה
 כו' מחשיך עליהן
 ומציא כולן כאחת
 ויבטנה מנסן והולך לו.
 ואוקימנא בסכנת
 עני"ס כגון שמד אבל
 בסכנת לסימס מוליכין
 פחות פחות מארבע אמות

רב נפשי גאון

פי' המוצא תפילין:
 אביי אמר רבי יהודה
 ל'פעמיה דאמר עניבה
 קשירה מעלייתא היא.
 אימא הא דר' יהודה
 במסכת שבת בפרק אלו
 קשרין (דף ק"ג) חבל דלי
 שנספק לא היה קשור
 אלל עונבו ר' יהודה
 אומר כורך עליו פונדל
 או פסיקא ובלבד שלא
 יענצו ואמרי קסבר ר'
 יהודה עניבה כולה
 קשירה היא ואיתא נמי
 בפרק אור לארבעה עשר
 (פסחים דף יא:) הא מג'
 רבי היא דאמר בתרי
 זמני הויה חזקה. עיקר
 רבי (במסכת שבת)
 [בדוספתא דשבת] בפרק
 ש"ז וישאל לראשון ומת'
 לשני ומת לשלישי לא
 דתני דבר רבי ואיתא
 בגמ' דיבמות (דף טו)
 בפרק הבא על יבמתו
 ובמסכת נדה (דף טו)
 בפרק האשה שהיא
 עושה צרכיה:

